

Спогад

Мар'яна Жайвір

Тополі тихо з вітром гомоніли,
Повз них летіло павутиння іздала
А ми з тобою не поговорили,
Ти поспішав і поспішала я.

Чи це було? Чи може це наснилось?
Як птах змахнув крилом, так щезла мить.
А може це мені привиділось?
Та ще буває у грудях щемить.

Забулися. І наче незнайомі.
Туманний спогад тільки і всього,
І ніжність десь розвіялась над морем,
На березі сліди затрушені піском.

Це був момент, А потім ще один..
Моментів безліч уклалися в життя,
Але минуле досі дощ не змив,
Хоч нам туди немає вороття.

Все залишається у пам'яті людській,
І просто так безслідно не зникає,
І в метушні не згубиться міській,
Душа і море — досі спогади плекають...